

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

7. september 2017*

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 1999/44/EF – forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed – begrebet »købsaftale« – dette direktivs uanvendelighed – Domstolen ikke kompetent«

I sag C-247/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Landgericht Hannover (den regionale ret i første instans i Hannover, Tyskland) ved afgørelse af 22. april 2016, indgået til Domstolen den 29. april 2016, i sagen:

Heike Schottelius

mod

Falk Seifert,

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Berger (refererende dommer), og dommerne A. Borg Barthet og E. Levits,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Heike Schottelius ved Rechtsanwalt M. Burger,
- Falk Seifert ved Rechtsanwalt M. Lorenz,
- den tyske regering ved T. Henze, J. Möller og M. Hellmann, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved C. Hödlmayr og D. Roussanov, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

* Processprog: tysk.

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT 1999, L 171, s. 12).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Heike Schottelius og Falk Seifert vedrørende udgifter, som Heike Schottelius påstår, at hun har haft i forbindelse med en afhjælpning af mangler ved et udført arbejde.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Sjette, syvende og tiende betragtning til direktiv 1999/44 har følgende ordlyd:
 - »(6) [D]e største vanskeligheder for forbrugerne og den største kilde til konflikt med sælgerne vedrører varernes manglende overensstemmelse med købsaftalen; derfor bør de nationale lovgivninger om forbrugerkøb tilnærmes indbyrdes for så vidt angår dette aspekt, dog uden at dette berører de nationale retsregler og principper vedrørende de ordninger, der gælder for ansvar i og uden for kontraktforhold.
 - (7) [V]arerne bør frem for alt være i overensstemmelse med købsaftalen; begrebet overensstemmelse med købsaftalen kan betragtes som et fælles element i medlemsstaternes forskellige retstraditioner; inden for visse medlemsstaters retstraditioner vil det ikke være muligt alene at basere sig på dette princip, hvis man vil sikre en minimumsbeskyttelse af forbrugeren; det kan specielt i forbindelse med sådanne retstraditioner være hensigtsmæssigt at vedtage supplerende nationale bestemmelser for at sikre, at forbrugeren er beskyttet i de tilfælde, hvor parterne ikke har vedtaget særlige aftalevilkår, eller hvor parterne har vedtaget aftalevilkår eller bestemmelser, der direkte eller indirekte ophæver eller begrænser forbrugeren rettigheder; i det omfang disse rettigheder følger af direktivet, er sådanne aftalevilkår eller bestemmelser ikke bindende for forbrugeren.

[...]

 - (10) [I] tilfælde af manglende overensstemmelse med aftalen bør forbrugeren have ret til gratis afhjælpning eller omlevering eller i mangel heraf til afslag i prisen eller til at hæve købet.«
- 4 Dette direktivs artikel 1 med overskriften »Anvendelsesområde og definitioner« bestemmer:
 - »1. Formålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om visse aspekter ved køb af forbrugsvarer og om garantier i forbindelse hermed for at sikre, at der fastsættes et ensartet minimumsniveau for forbrugerbeskyttelse inden for rammerne af det indre marked.
 2. I dette direktiv forstås ved:
 - a) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler, ikke handler som led i sit erhverv

[...]

c) »sælger«: en fysisk eller juridisk person, der ved en købsaftale handler som led i sit erhverv

[...]

4. Ved anvendelsen af dette direktiv anses aftaler om levering af varer, som først skal tilvirkes, som aftaler om køb af forbrugsvarer.«

5 Direktivets artikel 2 med overskriften »Overensstemmelse med aftalen« bestemmer i stk. 1 og 5:

»1. Sælgeren har pligt til at levere forbrugeren varer, der er i overensstemmelse med købsaftalen.

[...]

5. En manglende overensstemmelse, der skyldes forkert installation af forbrugsvaren, betragtes som varens manglende overensstemmelse, når installation af varen indgår i købsaftalen og er udført af sælger eller på dennes vegne. Dette gælder ligeledes, hvis forbrugeren selv installerer en vare, der er beregnet hertil, og den ukorrekte installation skyldes en mangel i installationsvejledningen.«

6 Samme direktivs artikel 3 med overskriften »Forbrugers rettigheder« bestemmer:

»1. Sælgeren skal over for forbrugeren være ansvarlig for manglende overensstemmelse med købsaftalen, der foreligger ved forbrugsvarens levering.

2. I tilfælde af manglende overensstemmelse har forbrugeren ret til at få forbrugsvaren bragt i overensstemmelse med købsaftalen ved gratis afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med stk. 3 eller til et passende afslag i prisen eller til at hæve købet med hensyn til de leverede varer, jf. stk. 5 og 6.

3. I første omgang kan forbrugeren kræve, at sælgeren afhjælper den manglende overensstemmelse eller omleverer, i begge tilfælde uden vederlag, medmindre dette ikke er muligt eller er uforholdsmæssigt.

[...]

Afhjælpning eller omlevering skal ske inden for rimelig tid og uden væsentlig ulempe for forbrugeren under hensyntagen til varens art og forbrugers formål med at anskaffe varen.

[...]

5. Forbrugeren kan kræve et passende afslag i prisen eller hæve købet:

- hvis han hverken er berettiget til at kræve afhjælpning eller omlevering, eller
- hvis sælgeren ikke har afhjulpet inden for en rimelig tid, eller
- hvis sælgeren ikke har afhjulpet uden væsentlig ulempe for forbrugeren.«

Tysk ret

- 7 Direktiv 1999/44 blev i forbindelse med reformen af Bürgerliches Gesetzbuch (den borgerlige lovbog, herefter »BGB«) gennemført i tysk ret ved Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts (lov om modernisering af obligationsretten) af 26. november 2001 (BGBl. 2001 I, s. 3138), der trådte i kraft den 1. januar 2002.
- 8 BGB's § 280 med overskriften »Skadeserstatning på grund af tilsidesættelse af en kontraktretlig forpligtelse« bestemmer:
- »1. Tilsidesætter skyldneren en kontraktretlig forpligtelse, kan fordringshaveren kræve erstatning for det herved opståede tab. [...]
- [...]
3. Fordringshaveren kan kun kræve skadeserstatning i stedet for opfyldelse, hvis de supplerende betingelser i henhold til §§ 281, 282 eller 283 er opfyldt.«
- 9 BGB's § 281 med overskriften »Skadeserstatning i stedet for opfyldelse i tilfælde af manglende overensstemmelse eller manglende opfyldelse af en forpligtelse« bestemmer følgende i stk. 1:
- »Hvis skyldneren ikke erlægger en forfalden ydelse eller ikke erlægger den som forskyldt, kan fordringshaveren i henhold til betingelserne i § 280, stk. 1, kræve skadeserstatning i stedet for opfyldelse, hvis han uden resultat har givet skyldneren en rimelig frist til opfyldelse af ydelsen eller afhjælpning. [...]
- 10 BGB's § 323 med overskriften »Ophævelse af aftalen, hvis ydelsen ikke udføres eller ikke udføres i henhold til aftalen« bestemmer:
- »1. Hvis skyldneren i forbindelse med en gensidigt bebyrdende aftale ikke erlægger en forfalden ydelse eller ikke erlægger den i henhold til aftalen, kan fordringshaveren, hvis han uden resultat har givet skyldneren en rimelig frist til opfyldelse af ydelsen eller afhjælpning, hæve aftalen.
- [...]«
- 11 I niende kapitel, ottende afsnit, underafsnit 1, der har overskriften »Entreprisekontrakt«, i II bog i BGB findes §§ 634, 636 og 637.
- 12 BGB's § 634 med overskriften »Ordregiverens rettigheder ved mangler« bestemmer:
- »Hvis det udførte arbejde er mangelfuldt, kan ordregiveren, hvis betingelserne i følgende bestemmelser er opfyldt, og andet ikke er fastsat:
- [...]
2. i henhold til § 637 selv afhjælpe manglen og kræve refusion af de nødvendige udgifter
 3. hæve kontrakten i henhold til §§ 636, 323 og § 326, stk. 5, [...] og
 4. kræve skadeserstatning i henhold til §§ 636, 280, 281, 283 og 311a [...]

13 BGB's § 637 med overskriften »Egenudførelse« bestemmer følgende i stk. 1:

»Ordregiveren kan i tilfælde af mangler ved et arbejde ved udløbet af en af ham fastsat rimelig afhjælpningsfrist selv afhjælpe manglen og kræve refusion af de nødvendige udgifter, medmindre afhjælpningen med rette er blevet afvist af entreprenøren.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 14 Heike Schottelius' mand afgav en ordre til entreprenør Falk Seifert med henblik på renovation af et svømmebassin, som befinder sig i parrets have. Arbejdet blev godkendt mod betaling herfor i 2011.
- 15 Det fremgår af de sagsakter, som Domstolen er i besiddelse af, dels, at den grund, som svømmebassinet er bygget på, tilhører Heike Schottelius, således forstået, at hun er ejer af denne grund, dels, at hendes mand ved en kontrakt af den 3. og den 4. november 2011 overdrog de garantirettigheder i forhold til entreprenøren, som han var indehaver af, til hende. Det fremgår derimod ikke af disse akter, at Falk Seifert oprindeligt solgte svømmebassinet til hr. og fru Schottelius.
- 16 Ved afslutningen af renovationen af dette svømmebassin blev der konstateret visse mangler, som først var konstaterbare efter ibrugtagningen heraf. Det viste sig, at der navnlig var mangler ved rengøringsystemet og pumpen. Heike Schottelius og hendes mand anmodede Falk Seifert om at afhjælpe disse mangler. Eftersom Falk Seifert ikke imødekom denne anmodning, indledte Heike Schottelius en selvstændig bevisprocedure vedrørende de omtvistede mangler.
- 17 Det fremgår af de sagsakter, som er fremlagt for Domstolen, at en ekspert inden for rammerne af denne procedure konstaterede, at entreprenøren havde begået flere fejl og ikke havde overholdt almindelige byggestandarder. Arbejdet med udbedring af manglerne blev til sidst udført af Heike Schottelius' mand med hjælp fra en ven. Med henblik herpå måtte denne anskaffe det nødvendige materiel.
- 18 Sagsøgeren anlagde efterfølgende sag mod Falk Seifert med påstand om, at denne skal betale udgifterne i forbindelse med reparationen.
- 19 Ifølge Landgericht Hannover (den regionale ret i første instans i Hannover, Tyskland) kan den foreliggende sag principielt ikke antages til realitetsbehandling, eftersom alle nationale bestemmelser, som eventuelt finder anvendelse i denne sag, kræver, at forbrugeren udtrykkeligt fastsætter en yderligere frist for, at entreprenøren kan afhjælpe de faktiske mangler, medmindre fastsættelsen af en sådan frist ikke er nødvendig, hvilket det ikke er muligt at konstatere på baggrund af de faktiske omstændigheder og beviser, som er påberåbt i tvisten i hovedsagen. Den yderligere frist blev imidlertid ikke fastsat rettidigt af Heike Schottelius i hendes egenskab af indehaver af garantien, men kun af hendes mand ved en advokatskrivelse af 16. november 2011. Dette påkrav, som blev foretaget af den berørte parts ægtemand i hans egenskab af tredjemand, for så vidt som han havde overdraget garantirettighederne til hende, er desuden ugyldigt i henhold til tysk ret. Heike Schottelius har gjort gældende, at Frank Seifert under alle omstændigheder har haft en tilstrækkelig lang frist til at afhjælpe de omhandlede mangler.
- 20 Ifølge den forelæggende ret skal dette søgsmål derimod ikke afvises fra realitetsbehandling, såfremt det i overensstemmelse med artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44, sammenholdt med navnlig syvende og tiende betragtning hertil, og i modsætning til det i tysk ret fastsatte følger af princippet om, at ydelsen skal være i overensstemmelse med aftalen, at en forbrugers fastsættelse af en frist til afhjælpning af faktiske mangler ikke udgør en betingelse for at kunne gøre sekundære garantirettigheder for disse faktiske mangler gældende.

- 21 På denne baggrund har Landgericht Hannover (den regionale ret i første instans i Hannover) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Kan der af artikel 3, stk. [5], andet led, i [direktiv 1999/44] udledes et princip for EU's forbrugerlovgivning, hvorefter det i forbindelse med alle [kontrakter] vedrørende forbrugsvarer mellem ikke-forbrugere og forbrugere er tilstrækkeligt for at kunne gøre sekundære garantirettigheder gældende, at den garantipligtige ikke-forbruger ikke har afhjulpet [manglen] inden for en rimelig tid, uden at det i denne forbindelse kræves, at der er blevet sat en udtrykkelig frist for afhjælpning af manglen, og hvorefter bestemmelserne i den nationale lovgivning herom, f.eks. også i forbindelse med en bestilling af et arbejde vedrørende forbrugsvarer, skal fortolkes tilsvarende og i givet fald anvendes indskrænkende?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 22 Med sit præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44 skal fortolkes således, at det i henhold til det EU-retlige princip om forbrugerbeskyttelse er tilstrækkeligt, for at en forbruger, som har indgået en kontrakt med en sælger om en forbrugsvarer, kan gøre sine sekundære garantirettigheder gældende, at den pågældende sælger ikke har afhjulpet manglen inden for en rimelig frist, uden at det forudsættes, at forbrugeren har fastsat en frist med henblik på afhjælpningen af den faktiske mangel.
- 23 Den tyske regering og Europa-Kommissionen har fremsat en kompetenceindsigelse i den foreliggende sag. Ifølge denne regering og denne institution finder direktiv 1999/44 ikke anvendelse i tvisten i hovedsagen, bl.a. fordi den omhandlede kontrakt ikke er en »købsaftale« som omhandlet i dette direktiv, men en »entreprisekontrakt«. Denne sidstnævnte kontrakttype er ikke omfattet af dette direktiv.
- 24 I denne forbindelse bemærkes indledningsvis, at Domstolen med henblik på at efterprøve sin egen kompetence er beføjet til at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen (jf. i denne forbindelse kendelse af 3.7.2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.9.2014, Szabó, C-204/14, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2220, præmis 16).
- 25 Det fremgår ligeledes af fast retspraksis, at Domstolen i princippet kun har kompetence til at fortolke de EU-retlige bestemmelser, som rent faktisk finder anvendelse i hovedsagen (jf. i denne retning dom af 18.12.1997, Annibaldi, C-309/96, EU:C:1997:631, præmis 13, og af 7.7.2011, Agafitei m.fl., C-310/10, EU:C:2011:467, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 14.4.2016, Târșia, C-328/15, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:273, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 I den foreliggende sag kan det for det første konstateres, at den forelæggende ret har anmodet Domstolen om en fortolkning af artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44. Den lægger dermed til grund, at dette direktiv finder anvendelse i en situation som den i hovedsagen omhandlede.
- 27 Det fremgår for det andet af de for Domstolen fremlagte sagsakter, og navnlig af forelæggelsesafgørelsen, at den i hovedsagen omhandlede kontrakt i henhold til gældende national ret er en »entreprisekontrakt«.
- 28 Med henblik på at afgøre, om Domstolen har kompetence til at besvare det forelagte spørgsmål, skal det under disse omstændigheder undersøges, om direktiv 1999/44 skal fortolkes således, at det finder anvendelse på en entreprisekontrakt som den i hovedsagen omhandlede, der vedrører en entreprenørs renovation af et svømmebassin.

- 29 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at selv om direktiv 1999/44 ikke definerer begrebet »købsaftale«, så er dets anvendelsesområde begrænset til sådanne aftaler.
- 30 Det fremgår nemlig bl.a. af dette direktivs artikel 1, stk. 1, at formålet hermed er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om visse aspekter ved »køb« af forbrugsvarer og om garantier i forbindelse hermed. Det fremgår også af dette direktiv, og navnlig af dets artikel 1, stk. 2, der bl.a. definerer begreberne »forbruger« og »sælger«, at det alene finder anvendelse på køb indgået mellem en erhvervsdrivende sælger og en forbrugerkøber.
- 31 Det skal for det andet bemærkes, at det i henhold til Domstolens faste praksis følger af kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten, at såfremt en bestemmelse i EU-retten ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret hvad angår et særligt begreb, skal denne sidstnævnte undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Den Europæiske Union, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning (jf. bl.a. dom af 9.11.2016, Wathelet, C-149/15, EU:C:2016:840, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 Selv om ordlyden af direktiv 1999/44 ikke giver en definition af begrebet »købsaftale«, henviser det heller ikke til national ret med hensyn til den betydning af dette begreb, der skal lægges til grund. Det følger således heraf, at dette i forbindelse med direktivets anvendelse må anses for at betegne et selvstændigt begreb i EU-retten, som må fortolkes ensartet på Unionens område (jf. analogt dom af 18.10.2011, Brüstle, C-34/10, EU:C:2011:669, præmis 26).
- 33 Det skal for det tredje med henblik på at afgøre, om en entreprisekontrakt som den i hovedsagen omhandlede, der vedrører en levering af en tjenesteydelse, kan anses for en »købsaftale« som omhandlet i dette direktiv, konstateres, at direktivet udtrykkeligt vedrører aftaler, som vedrører levering af en tjenesteydelse, der kan sidestilles med salg.
- 34 Det fremgår nemlig såvel af bestemmelserne i direktiv 1999/44 som af den sammenhæng, hvori dette indgår, at begrebet »køb« kun omfatter visse aftaler, som i henhold til national ret kan henhøre under andre kategorier, dvs. kategorierne aftaler om tjenesteydelser og entrepriseaftaler.
- 35 Dels gælder således, at i henhold til direktivets artikel 1, stk. 4, »anses aftaler om levering af varer, som først skal tilvirkes, som aftaler om køb af forbrugsvarer«. En aftale om salg af en vare, som først skal tilvirkes af sælgeren, er følgelig omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.
- 36 I henhold til artikel 2, stk. 5, i direktiv 1999/44 betragtes en manglende overensstemmelse, der skyldes forkert installation af forbrugsvarer, dels som varens manglende overensstemmelse, når installationen af varen indgår i købsaftalen. Dermed er installationen af en vare, når den er knyttet til købet, omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.
- 37 Det følger af ovenstående konstateringer dels, at direktiv 1999/44 ikke udelukkende finder anvendelse på købsaftaler i snæver forstand, men ligeledes på visse kategorier af aftaler, som indebærer levering af tjenesteydelser, og som i henhold til gældende national ret kan kvalificeres som aftaler om tjenesteydelser eller entrepriseaftaler, dvs. aftaler om levering af varer, som først skal tilvirkes, og aftaler om installation af sådanne varer, som er knyttet til købet.
- 38 Dels gælder, at for at denne kategori af aftaler, som vedrører levering af tjenesteydelse, kan kvalificeres som »købsaftaler« som omhandlet i dette direktiv, skal leveringen af tjenesteydelsen alene være tilknyttet købet.
- 39 For det fjerde understøttes en sådan fortolkning af begrebet »købsaftale« som omhandlet i direktiv 1999/44 af forarbejderne til dette direktiv og af De Forenede Nationers konvention om kontrakter for internationalt varesalg, undertegnet i Wien den 11. april 1980, der ligger til grund for dette direktiv.

- 40 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af begrundelsen til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forbruger køb og garantier (KOM(95) 520 endelig), som blev forelagt af Kommissionen den 23. august 1996 (EFT 1996, C 307, s. 8), at »tjenesteydernes kompleksitet og forskelligartethed bevirker, at de anvendelige bestemmelser om køb af en vare ikke umiddelbart kan udvides til også at finde anvendelse på tjenesteydelser«. Som følge af deres særlige kendetegn bør tjenesteydelser således principielt ikke være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 1999/44.
- 41 Den udtrykkelige sidestilling af visse typer af aftaler, som omfatter såvel et køb som levering af en tjenesteydelse således som omhandlet i denne doms præmis 35 og 36, kan navnlig forklares med EU-lovgivers ønske om, for det første, at imødekomme forbrugernes vanskeligheder ved at sondre mellem disse to ydelser, der leveres af en erhvervsdrivende, og, for det andet, at bidrage til virkeliggørelsen af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i overensstemmelse med første betragtning til direktiv 1999/44.
- 42 I det i denne doms præmis 40 nævnte forslag til direktiv præciseres det nemlig i denne forbindelse, at installation af varer i forbindelse med køb bør være omfattet af anvendelsesområdet for dette direktiv, henset dels til de praktiske vanskeligheder med at sondre mellem leveringen af en tjenesteydelse, som består i installation af varer, og selve købet af disse varer, dels til behovet for en ensartet forbrugerbeskyttelse.
- 43 Den i artikel 1, stk. 4, i direktiv 1999/44 omhandlede sidestilling af aftaler om levering af varer, som først skal tilvirkes, med aftaler om køb af forbrugsvarer blev indført ved Parlamentets førstebehandling af dette forslag til direktiv i lyset af artikel 3, stk. 1, i De Forenede Nationers konvention, som er nævnt i denne doms præmis 39, med henblik på navnlig at tage højde for vanskelighederne med kvalificeringen af disse aftaler, som både indebærer en forpligtelse til at handle, hvilket er typisk for entreprise- og tjenesteydelsesaftaler, og en forpligtelse til at levere en vare, hvilket er karakteristisk for en købsaftale.
- 44 I den foreliggende sag fremgår det af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at Heike Schottelius og hendes mand anmodede entreprenør Falk Seifert om at reovere deres svømmebassin. Med henblik herpå indgik de en entreprisekontrakt med sidstnævnte. Inden for rammerne af denne kontrakt solgte entreprenøren dem ganske vist forskellige varer, der var nødvendige med henblik på renovationen af svømmebassinet, såsom bl.a. et filtreringssystem udstyret med en pumpe. Det må imidlertid konstateres, at leveringen af tjenesteydelsen, der bestod i installationen af disse varer, er hovedformålet med denne entreprisekontrakt, og at salget af sidstnævnte varer blot er accessorisk i forhold til denne levering af tjenesteydelser.
- 45 Henset til de oplysninger i sagen, som Domstolen råder over, kan den omhandlede entreprisekontrakt desuden heller ikke kvalificeres som en aftale »om levering af varer, som først skal tilvirkes« som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 1999/44, eftersom de nødvendige varer til renovationen af det omhandlede svømmebassin ikke skulle tilvirkes af entreprenøren.
- 46 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at en entreprisekontrakt som den i hovedsagen omhandlede ikke udgør en »købsaftale« som omhandlet i direktiv 1999/44 og følgelig ikke er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.
- 47 Følgelig har Domstolen i henhold til den i nærværende doms præmis 25 nævnte retspraksis ikke kompetence til at besvare det præjudicielle spørgsmål, der er forelagt af Landgericht Hannover (den regionale ret i første instans i Hannover).

Sagsomkostninger

- ⁴⁸ Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

Den Europæiske Unions Domstol har ikke kompetence til at besvare det præjudicielle spørgsmål, der er forelagt af Landgericht Hannover (den regionale ret i første instans i Hannover, Tyskland) ved afgørelse af 22. april 2016.

Underskrifter